

Hoop aan de horizon

We hebben in Nederland een overschot aan deskundige commentatoren. Vroeger beperkten die zich tot betweterij over wie Rinus Michels had moeten opstellen. Tegenwoordig is een deskundige commentator weer een uomo universale. Zet een commentator die krachtens studie of beroep enigermate zou kunnen meepraten over een heel specifiek onderwerp, bij een avond-laat babbelshow aan tafel, en die weet van alles alles, of het nu gaat over de woningnood, het conflict (ingrijpen, oorlog, externe coup?) in Iran, of de straf voor Ali B., of de trainingsmethode van Femke Kok. En als ze niet gevraagd worden door Eva of Renze, dan maakt de Nieuwe Alweter een podcast. Of meteen twee of drie.

Onlangs moesten eerstejaars ook een podcast maken. Je instrueert ze conform de aan jou gegeven instructie dat ze eerst informatie moeten verzamelen, en een script moeten schrijven, en dat script ook een keer of drie moeten repeteren. Sommigen doen dat ook, al dan niet door aan chatGPT te vragen om een script te schrijven voor een podcast over het gekozen onderwerp. Nu ja, vroeger lieten ze mama of de grote broer zoiets voorbereiden, dus waarom het niet door een algoritme uit 1920 laten doen?

De 'toets' zelf was natuurlijk een vrolijke chaos. Groepjes zaten overal verspreid en ze namen allemaal andere omgevingsgeluiden mee. Bij de een kon je een ander gesprek dat in de leerlingenruimte werd gevoerd, net zo goed volgen als de podcast; bij de ander werd de begeleiding verzorgd door een pianospeler... En alle groepjes kwamen na afloop schuld bewust melden dat het ze niet gelukt was een podcast van bijna tien minuten op te nemen. Zes, zeven minuten, dat was nog wel gelukt, al hadden ze dan vaak tijdens de podcast het script moeten oprekken.

Het was een verademing. Onderwerpen waar volwassen deskundige commentatoren zestien podcasts van een uur over kunnen wauwelen (Epstein, Iran, ICE, rechtszaken tegen Trump) hadden de groepjes in een paar minuten afgehandeld. In die paar minuten hadden ze net zo veel en ongeveer dezelfde informatie verwerkt als in de oeverloze woordenstromen van Boekestijn & Van Wijk. En, wonderwel, ze leken allemaal een script voor drie of vier stemmen, vlekkeloos en natuurlijk uit te voeren, terwijl dat script soms tijdens de uitvoering bij elkaar gefantaseerd moest worden.

Er is dus nog hoop. We zullen vast een land blijven waarin iedereen overal alles van af weet. Maar de Jonge Alweter maakt er minder worden aan vuil. Zouden ze al weten dat niemand luistert?